

Odkaz:

Rozsudek Soudu prvního stupně (druhého senátu) ze dne 28. října 1993, Zunis Holding SA, Finan Srl a Massinvest SA proti Komisi Evropských společenství, věc T-83/92, Recueil 1993, s. II-1169*

Klíčová slova:

Hospodářská soutěž – Kontrola spojování podniků – Přípustnost

Předmět:

Žaloba na neplatnost rozhodnutí o odmítnutí znovu otevřít řízení ve věci IV/M.159 (Mediobanca v. Generali) údajně obsaženého v dopise Komise ze dne 31. července 1992 zaslaném žalobkyním

Skutkové okolnosti:

Skutkový základ sporu

- ¹ Dne 27. listopadu 1991 obdržela Komise oznámení na základě nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (revidované znění zveřejněno v Úř. věst. 1990, L 257, s. 14, dále jen „nařízení č. 4064/89“), které se týkalo operace, již Mediobanca – Banca di Credito Finanziario SpA (dále jen „Mediobanca“) zvýšila svůj podíl v Assicurazioni Generali SpA (dále jen „Generali“) z 5,98 % na 12,84 %.
- ² Komise ve svém rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991, přijatém na základě čl. 6 odst. 1 písm. a) nařízení č. 4064/89, došla k závěru, že oznámená operace nespadá pod ustanovení tohoto nařízení z toho důvodu, že po oznámené operaci nemá Mediobanca sama ani společně s jinými podniky možnost „rozhodujícího vlivu“ na Generali.
- ³ V dopise zaslaném Komisi dne 26. června 1992 požádaly žalobkyně, jež jsou všechny akcionářkami společnosti Generali, o znovuotevření řízení poté, co byl dne 19. března 1992 v italském deníku Il Sole 24 Ore zveřejněn článek, ve kterém bylo převzato plné znění do té doby tajné dohody podepsané v Paříži dne 26. června 1985 mezi společnostmi Mediobanca, Lazard Frères de Paris (dále jako „Lazard“) (jejíž dceřiná společnost Euralux SA byla s podílem 4,77 % druhým největším akcionářem Generali) a samotnou Generali (dále jen „dohoda“). Dohoda mimo jiné stanoví založení řídicího výboru složeného ze zástupců společnosti Generali a jejích dvou hlavních akcionářů s cílem zkoumat problémy společnosti Generali, které se dotýkají společných zájmů, a zasahovat do jmenování některých členů správních a řídicích orgánů společnosti.
- ⁴ V odpověď na písemný dotaz Soudu žalobkyně prohlásily, že se o tomto článku dověděly „koncem března nebo počátkem dubna 1992“ a že první neformální kontakt s útvary Komise navázaly dne 6. května 1992 ještě před podáním formální žádosti o znovuotevření řízení dopisem ze dne 26. června 1992.

---

* Jednací jazyk: angličtina

5 Žalobkyně ve své žádosti v podstatě tvrdily, že závěry Komise uvedené v jejím rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991, podle nichž oznámené spojení nespadá pod ustanovení nařízení č. 4064/89, vyplývalo ze zásadního nepochopení podstatných údajů o rozsahu vlivu a kontroly vykonávané společností Mediobanca, a to jí samotnou i společně se společností Lazard, ještě před navýšením podílu oznámenou operací. Takové nepochopení mohlo být podle názoru žalobkyň důsledkem pouze zjevně neúplných nebo nesprávných informací o podmínkách dohody uzavřené mezi společnostmi Mediobanca, Lazard a Generali, a zejména o jejich účincích. Žalobkyně dále tvrdily, že existence oznámení, které je neúplné a nesprávné, má ten procesní důsledek, že Komise je nadále příslušná ke znovuotevření věci, a že takové znovuotevření bude odůvodněno ve veřejném zájmu i v zájmu dotyčných stran.

6 Komise dopisem ze dne 31. července 1992 podepsaným generálním ředitelem pro hospodářskou soutěž žádost žalobkyň o znovuotevření řízení zamítla mimo jiné z důvodu, že

„... rozhodnutí ve věci Mediobanca v. Generali nebylo založeno na ‚nesprávných informacích‘, jak tvrdíte, neboť Komise o pařížské dohodě z roku 1985 věděla a zohlednila ji při přijímání svého rozhodnutí. Odkazují na prohlášení Komise, že ‚Il predetto accordo non contiene disposizioni circa l'esercizio congiunto dei diritti di voto né include qualsivoglia meccanismo societario che garantisca il risultato finale delle proposizioni concernenti la composizione degli organi sociali‘ (‚uvedená dohoda neobsahuje ustanovení o společném výkonu hlasovacích práv ani žádný mechanismus společnosti, který by zaručoval konečný výsledek návrhů týkajících se složení orgánů společnosti‘) (odst. 9 druhý pododstavec rozhodnutí).

Z toho plyne, že neexistuje žádný důvod ke znovuotevření zkoumání věci, a není tedy nutné přijmout rozhodnutí o pozastavení uvedené operace...“.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

7 Za těchto okolností žalobkyně návrhem došlým kanceláři Soudu prvního stupně dne 30. září 1992 podaly žalobu na neplatnost rozhodnutí, které bylo údajně obsaženo v uvedeném dopise.

8 Písemným podáním došlým kanceláři Soudu prvního stupně dne 17. prosince 1992 Komise vznesla námitku nepřijatelnosti žaloby podané žalobkyněmi podle článku 114 jednacího řádu.

9 Žalobkyně navrhují, aby Soud:

- jako důkazní opatření nařídil Komisi, aby předložila rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991 v plném znění, oznámení společností Generali a Mediobanca v plném znění, jakož i všechny ostatní dokumenty související s dohodou a jejími účinky;
- zrušil rozhodnutí Komise, které bylo oznámeno v dopise ze dne 31. července 1992;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

10 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu jako nepřipustnou;
- uložil žalobkyním společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení.

11 Ve svém vyjádření k námitce nepřipustnosti vznesené Komisí žalobkyně navrhují, aby Soud:

- odmítl námitku Komise jako neopodstatněnou a prohlásil žalobu za přípustnou;
- podpůrně si vyhradil rozhodnout o otázce přípustnosti spolu s věcí samou a přijal veškerá potřebná důkazní opatření, pokud jde o skutečnou povahu dopisu ze dne 31. července 1992;
- uložil Komisi náhradu veškerých nákladů řízení.

12 Po vyslechnutí zprávy soudce zpravodaje se Soud prvního stupně (druhý senát) rozhodl vyhovět návrhu Komise, aby rozhodl o nepřipustnosti, aniž by vyslechl argumenty k věci samé, a zároveň vyzvat účastníky řízení, aby odpověděli na některé písemné otázky. Žalobkyně i žalovaná odpověděly na otázky položené Soudem podáními zapsanými do rejstříku dne 14. června 1993. Na veřejném jednání dne 24. června 1993 byly vyslechnuty řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Soudu.

13 Při ukončení jednání předseda prohlásil ústní část řízení o námitce nepřipustnosti za skončenou.

Připustnost žaloby na neplatnost

Argumenty účastníků řízení

14 Komise na podporu vznesené námitky nepřipustnosti za prvé poukazuje na to, že dopis ze dne 31. července 1992 nepředstavuje rozhodnutí, které by se mohlo stát předmětem soudního přezkumu, neboť žalobkyně pouze informuje o tom, že Komise při přijímání svého rozhodnutí o dohodě věděla a že ji zohlednila. V tomto ohledu zdůrazňuje, že i když je jistě skutečností, že z právního hlediska nic nebrání tomu, aby znovuotevřela šetření spojování podniků, jež vedlo k rozhodnutí na základě čl. 6 odst. 1 písm. a) nařízení č. 4064/89, nic to nemění na tom, že žádné ustanovení práva Společenství jí neukládá povinnost znovuotevřít takové šetření na žádost dotčeného podniku, natož na žádost třetí strany, která se dovolává údajně nové skutečnosti. Komise má navíc za to, že s ohledem na zásadu legitimního očekávání a na obtížné rušení důsledků spojení podniků musí při výkonu své diskreční pravomoci, pokud jde o znovuotevření věci v této oblasti, postupovat opatrně.

15 Komise v tomto ohledu navrhuje srovnání s pravidly, která upravují návrhy na obnovu řízení proti rozsudku Soudního dvora nebo Soudu prvního stupně, a má za to, že žádost o přezkum rozhodnutí přijatého na základě nařízení č. 4064/89 by byla „právoplatná“ pouze po odhalení skutečnosti, která nebyla před přijetím rozhodnutí známa Komisi ani účastníkovi, jenž žádá o přezkum. Podle Komise přitom žalobkyně nepředložily žádnou novou skutečnost a netvrdí, že dohoda představuje

skutečnost, která byla Komisi v okamžiku přijetí rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991 neznámá, nýbrž se omezují na tvrzení, že Komise neposoudila účinky uvedené dohody správně.

¹⁶ Komise ve své námitce nepřipustnosti dále tvrdí, že dopis ze dne 31. července 1992 neobsahuje rozhodnutí a že z jeho znění i ducha vyplývá, že pochází z úvodní fáze přezkumu návrhu žalobkyň a vyjadřuje pouze první reakci útvarů Komise, takže nezakládá žádný právní účinek. Komise také poukazuje na to, že konečné odmítnutí znovuotevřít řízení by bylo muselo být přijato tímtož orgánem, který byl příslušný ke znovuotevření věci týkající se spojování podniků, tj. kolegium komisářů. Při jednání však Komise prohlásila, že si tento argument nepřeje uplatnit.

¹⁷ Komise má za druhé za to, že dopis ze dne 31. července 1992 v žádném případě nelze považovat za akt, který se bezprostředně a osobně dotýká žalobkyň, a že tedy neměly aktivní legitimaci k napadení tohoto dopisu, stejně jako neměly aktivní legitimaci k napadení rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991 ani k požadavku znovuotevřít šetření, jež k tomuto rozhodnutí vedlo. Komise v této souvislosti poznamenává, že bez ohledu na obecnou otázku, zda a kdy by mohli být menšinová akcionáři bezprostředně a osobně dotčeni rozhodnutími přijatými na základě nařízení č. 4064/89, v případě žalobkyň v projednávané věci tomu tak není. Navíc uvádí, že ve správním řízení, jež vedlo k rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991, nepředložily žádné vyjádření ani se ho nijak jinak neúčastnily.

¹⁸ Komise konečně podpůrně upozorňuje, že dopis ze dne 31. července 1992 nemůže být předmětem samostatného soudního přezkumu, neboť pouze potvrzuje předchozí rozhodnutí. Podle Komise tento dopis jen opakuje, že v dohodě není obsaženo nic, co by mělo za účinek, že společnost Mediobanca sama nebo společně získá kontrolu nad společností Generali, a cituje příslušnou část rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991. Podle názoru Komise je návrh žalobkyň ve skutečnosti nepřijatelným pokusem zpochybnit dřívější rozhodnutí dlouho po uplynutí lhůty stanovené v čl. 173 třetím pododstavci Smlouvy o EHS.

¹⁹ Žalobkyně ve svém návrhu úvodem zdůrazňují, že Komise v dopise ze dne 31. července 1992 nepochybnila jejich aktivní legitimaci k tomu, aby se domáhaly znovuotevření řízení, čímž implicitně připustila, že pokud by její rozhodnutí bylo založeno na nesprávných informacích od původců oznámení, měla by dostatečné důvody k novému přezkumu věci.

²⁰ Žalobkyně v tomto ohledu nejprve připomínají, že skutkové okolnosti, jež vedly k tomuto sporu, spočívají v navýšení akciového kapitálu společnosti Generali v červenci 1991, jehož neobvyklá struktura umožnila společnosti Mediobanca získat kontrolu nad přibližně 50 000 000 ze 145 750 000 nových akcií, čímž svůj přímý podíl na vydaném základním kapitálu zvýšila z 5,98 % na 12,84 %. Podle žalobkyň bylo hlavním, ne-li jediným, cílem navýšení kapitálu vytvořit mechanismus, jímž by Mediobanca mohla nepřiměřeně posílit svůj vliv na Generali, což by jí umožnilo spolu se společností Euralux, dceřinou společností společnosti Lazard, vykonávat nad Generali faktickou kontrolu.

²¹ Žalobkyně mají za to, že z dokumentů ve spise vyplývá, že pokud by společnosti Mediobanca a Generali poskytly užitečné a úplné informace, jak to vyžaduje příslušná právní úprava, Komise by nemohla dospět k závěru, že složení správní rady

společnosti Generali potvrdzovalo, že Mediobanca neměla možnost rozhodujícího vlivu na žádný z orgánů společnosti Generali, ani by nemohla opomenout uvést odkaz na složení výkonného výboru. Podobně je podle žalobkyň nepředstavitelné, pokud byl obsah a účinek dohody zcela a korektně sdělen, že Komise mohla dospět k závěru uvedenému v bodě 9 rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991, že neexistuje žádný „mechanismus společnosti“, který by zaručoval výsledek návrhů týkajících se orgánů společnosti.

22 Ve svém vyjádření k námitce nepřipustnosti žalobkyně především zpochybňují výklad Komise naznačující, že „novou skutečností“, jíž se dovolávali, bylo pouze zveřejnění znění dohody. Podle žalobkyň opravdovou „novou skutečností“, jež vyšla najevo tímto zveřejněním, bylo to, že Komise byla v průběhu správního řízení uvedena v omyl, pokud jde o skutečný účinek dohody, a zvláště pokud jde o skutečnou úlohu a vliv koordinačního výboru v řízení společnosti Generali. Takové nepochopení skutečné povahy požadavku žalobkyň ze strany Komise podle nich podkopává argumenty Komise o nepřipustnosti.

23 Žalobkyně dále zpochybňují názor Komise, že se na platnost žádosti o přezkum vztahují stejné podmínky jako na žádost o přezkum rozsudku Soudního dvora nebo Soudu prvního stupně. Takovýto přírůstek je podle žalobkyň nemístný ze dvou důvodů. Za prvé vzhledem k tomu, že Komise je správním orgánem, a nikoli soudním, nejsou úvahy o tom, zda je žádoucí, aby soudní řízení vyústila v konečná rozhodnutí, přímo relevantní. Za druhé je pravomoc Komise ke znovuotevření řízení, které vedlo k dřívějšímu rozhodnutí, na základě odhalení podstatné nové skutkové okolnosti účastníkem, který o znovuotevření žádá, v jiných oblastech práva Společenství obecně uznávána.

24 Co se týče argumentů Komise, že žalobkyně nemají aktivní legitimaci, žalobkyně především zdůrazňují, že pokud by se bývaly domáhaly vedlejšího účastenství v řízení před přijetím rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991, což by bývaly bezpochyby učinily, kdyby byly znaly skutečnosti, které následně odhalily, nebylo by možné jejich aktivní legitimaci zpochybnit. Žalobkyně připomínají, že jejich zájmy jsou v každém případě dotčeny bezprostředněji než zájmy pracovníků příslušných podniků, jejichž potenciální právní zájem byl uznán usnesením o předběžném opatření vydaným dne 15. prosince 1992 předsedou Soudu prvního stupně ve věci CCE Grandes Sources a další v. Komise (T-96/92 R, Recueil 1992, s. II-2579, body 31 a následující). Při jednání žalobkyně vysvětlily, že existence dohody mezi společnostmi Mediobanca a Lazard, která jim zakazovala převod podílů ve prospěch třetích osob, byla známa již dlouho a zmiňoval se o ní i zápis z valné hromady společnosti Generali z roku 1991. Skutečná povaha dohody jim však nebyla odhalena, a to byl podle nich důvod, proč se nedomáhaly vedlejšího účastenství v řízení před Komisí ani získání textu rozhodnutí přijatého dne 19. prosince 1991.

25 Žalobkyně konečně zpochybňují argument Komise, že dopis ze dne 31. července 1992 nemůže být předmětem samostatného soudního přezkumu z toho důvodu, že pouze potvrzuje dřívější rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991. Poukazují především na to, že jejich požadavek na znovuotevření věci je téměř zcela věnován podrobnému zkoumání nových skutečností, které vyšly najevo od vydání původního rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991, a že se Komise při odůvodnění kvalifikace dopisu ze dne 31. července 1992 coby pouhého potvrzení dřívějšího rozhodnutí nemůže odvolávat na to, že nevzala tyto nové skutečnosti v úvahu.

Právní otázky:

Závěry Soudu

Právní rámec sporu

26 Podle článku 4 nařízení č. 4064/89 se spojení mající význam pro celé Společenství musí oznámit Komisi nejdéle do jednoho týdne po uzavření příslušné dohody nebo po oznámení veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií, či po získání kontrolní účasti. Toto oznámení má odkladný účinek, jelikož s výjimkou výslovné odchylky nemůže nabýt účinku před oznámením ani v prvních třech týdnech po oznámení. Zároveň je Komise v zájmu zajištění účinné kontroly a právní jistoty dotčených podniků povinna v souladu s článkem 10 uvedeného nařízení dodržet pevně dané lhůty pro zahájení řízení a pro přijetí konečného rozhodnutí, přičemž neučiní-li tak, má se za to, že spojení je slučitelné se společným trhem.

27 Co se týče konkrétně přezkumu oznámení a zahájení řízení, čl. 10 odst. 1 nařízení č. 4064/89 stanoví, že Komise musí ve lhůtě jednoho měsíce rozhodnutím konstatovat, že spojení nespadá pod ustanovení nařízení nebo že nevyvolává vážné pochybnosti o své slučitelnosti se společným trhem, a nevznese proti němu námitky, nebo že vyvolává vážné pochybnosti a je třeba zahájit řízení.

28 Nařízení č. 4064/89 neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně stanovilo možnost požádat Komisi o znovuotevření řízení. Ustanovení čl. 8 odst. 5 písm. a) nařízení však Komisi umožňuje odvolat vlastní rozhodnutí, jež přijala podle čl. 8 odst. 2 a jímž prohlásila spojení za slučitelné se společným trhem, zejména tehdy, jestliže se takové prohlášení zakládá na nesprávné informaci nebo na informaci, která byla podvodně získána.

Námitka nepřipustnosti vznesená Komisí

29 Podle čl. 173 druhého pododstavce Smlouvy o EHS může každá fyzická nebo právnická osoba za podmínek stanovených v prvním pododstavci téhož článku podat žalobu „proti rozhodnutím, která jsou jí určena, jakož i proti rozhodnutím, která, byť vydána ve formě nařízení nebo rozhodnutí určeného jiné osobě, se jí bezprostředně a osobně dotýkají“.

30 Při rozhodování o přípustnosti projednávané žaloby je třeba nejprve poukázat na to, že skutečnost, že orgán Společenství zaslal dopis nějaké osobě v odpověď na její dřívější požadavek, nestačí podle rozhodnutí Soudního dvora (viz usnesení ze dne 27. ledna 1993, Miethke v. Parlament, věc C-25/92, Recueil 1993, s. I-473) k tomu, aby tento dopis mohl být považován za rozhodnutí ve smyslu článku 173 Smlouvy, a otevíral tak cestu žalobě na neplatnost. Akty nebo rozhodnutí, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 173 Smlouvy o EHS, mohou být pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že tato opatření podstatným způsobem mění jeho právní postavení (viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 18. prosince 1992, Cimenteries CBR a další v. Komise, spojené věci T-10/92, T-11/92, T-12/92 a T-15/92, Recueil 1992, s. II-2667, bod 28).

31 Za druhé je třeba poznamenat, že z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že je-li akt Komise odmítavý, musí být posuzován v závislosti na povaze žádosti, na niž odpovídá (viz naposledy rozsudek ze dne 24. listopadu 1992, Buckl a další v. Komise, spojené věci C-15/91 a C-108/91, Recueil 1992, s. I-6061, bod 22). Konkrétně, jestliže orgán Společenství odmítne stáhnout nebo pozměnit určitý akt, může být takové odmítnutí samo o sobě aktem, jehož legalitu lze ve smyslu článku 173 Smlouvy o EHS přezkoumat, pouze tehdy, jestliže na základě tohoto ustanovení může být napaden i akt, který orgán Společenství odmítl stáhnout nebo pozměnit (pokud jde o akty v podobě nařízení, viz rozsudky Soudního dvora ze dne 8. března 1972, Nordgetreide v. Komise, věc 42/71, Recueil 1972, s. 105, bod 5, ze dne 26. dubna 1988, Asteris a další a Řecko v. Komise, spojené věci 97/86, 193/86, 99/86 a 215/86, Recueil 1988, s. 2181, bod 17, ze dne 17. května 1990, Sonito v. Komise, věc C-87/89, Recueil 1990, s. I-1981, bod 8; viz rovněž stanovisko generálního advokáta C. Gulmanna pod výše uvedeným rozsudkem Buckl a další v. Komise, bod 14).

32 V projednávaném případě podaly žalobkyně Komisi žádost o znovuotevření řízení týkajícího se spojení společností Mediobanca a Generali, k němuž se Komise vyjádřila v rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991. Soud připomíná, že Komise v tomto rozhodnutí došla k závěru, že oznámená operace nespadá pod ustanovení nařízení č. 4064/89 z toho důvodu, že po oznámené operaci nemá Mediobanca sama ani společně s jinými podniky možnost „rozhodujícího vlivu“ na Generali (viz výše uvedený bod 2).

33 Soud má za to, že žalobkyně svou žádostí o znovuotevření řízení ve skutečnosti chtěly docílit jednak toho, aby Komise přijala rozhodnutí o stažení předcházejícího rozhodnutí ze dne 19. prosince 1981 z toho důvodu, že bylo založeno na nesprávných informacích, jednak toho, aby Komise přijala nové rozhodnutí o operaci, jež jí byla oznámena. Dopis ze dne 31. července 1992, jež je předmětem tohoto sporu, musí být tedy vykládán jako odmítnutí Komise rozhodnout o takovém stažení, a v důsledku toho odmítnutí znovu přezkoumat oznámenou operaci. Přitom je nesporné, že ve vztahu k původnímu rozhodnutí Komise ze dne 19. prosince 1991, určenému podnikům účastnícím se dotyčného spojení, mají žalobkyně postavení třetí osoby. Za těchto okolností a v souladu s výše uvedenou zásadou (bod 31) se žalobkyně mohou domáhat stažení původního rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991 pouze tehdy, pokud se jich uvedené rozhodnutí bezprostředně a osobně dotýká ve smyslu čl. 173 druhého pododstavce Smlouvy o EHS.

34 Soud v tomto ohledu úvodem poukazuje na to, že pouhá okolnost, že určitý akt může ovlivnit vztahy mezi jednotlivými akcionáři jedné společnosti, sama o sobě nepostačuje k tomu, aby mohl být kterýkoli z těchto akcionářů považován za bezprostředně a osobně dotčeného daným aktem. Pouze existence zvláštních okolností může totiž takového akcionáře, který tvrdí, že daný akt ovlivňuje jeho postavení v dané společnosti, oprávnit k podání žaloby podle článku 173 Smlouvy o EHS (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 10. prosince 1969, Eridania a další v. Komise, spojené věci 10/68 a 18/68, Recueil 1969, s. 459).

35 Pokud jde o otázku, zda v projednávaném případě takové zvláštní okolnosti nastaly, Soud se za prvé domnívá, že žalobkyně, které se odvolávají na to, že jsou akcionáři jedné z oznamujících stran, nelze zařadit mezi třetí osoby, jejichž právní či věcné postavení by mohlo být ovlivněno daným rozhodnutím. Zjištění Komise vydané

podle čl. 6 odst. 1 písm. a) nařízení č. 4064/89, že oznámená operace nespadá pod ustanovení tohoto nařízení, totiž samo o sobě nemůže změnit podstatu nebo rozsah práv akcionářů oznamujících stran, ať už se jedná o práva majetková nebo o právo podílet se na řízení společnosti, které jim majetková práva přiznávají. V projednávaném případě přitom žalobkyně, které v tomto ohledu pouze tvrdí, že „je samozřejmé, že získání takového vlivu společností Mediobanca vážně sníží účinnost hlasování zbývajících akcionářů, jako jsou žalobkyně, kteří jsou od nynějška trvale v menšině“ (bod 3.3 vyjádření k námitce nepřipustnosti), neprokázaly, že by rozhodnutí ze dne 19. prosince 1991 ovlivnilo jejich právní nebo věcné postavení

³⁶ Soud za druhé poukazuje na to, že rozhodnutí, které konstatuje, že oznámené spojení nespadá pod ustanovení nařízení č. 4064/89, se žalobkyň jakožto akcionářů společnosti Generali dotýká stejně jako kteréhokoli jiného z přibližně 140 000 akcionářů této společnosti. I kdyby se totiž mělo připustit, že jak tvrdí žalobkyně a na rozdíl od tvrzení rozhodnutí, Mediobanca sama nebo společně s jinými podniky získala kontrolu nad společností Generali, takovým převzetím kontroly by byly zájmy žalobkyň dotčeny stejně jako zájmy ostatních akcionářů. Z toho vyplývá, že rozhodnutí Komise ze dne 19. prosince 1991 se žalobkyň nemůže dotýkat osobně, zejména proto, že podíl každé z nich na kapitálu společnosti Generali byl v rozhodné době nižší než 0,5 % akciového kapitálu a že neprokázaly, že by se z důvodu rozhodnutí ocitly v jiném postavení než všichni ostatní akcionáři. Přitom jak Soudní dvůr rozhodl, „osoby jiné než ty, jimž je rozhodnutí určeno, mohou tvrdit, že jsou osobně dotčeny pouze tehdy, jsou-li zasaženy z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo z důvodu faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým je individualizován adresát rozhodnutí“ (rozsudek ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, věc 25/62, Recueil 1963, s. 197).

³⁷ Soud má konečně za to, že žalobkyně na podporu svého tvrzení, že jsou rozhodnutím ze dne 19. prosince 1991 osobně dotčeny, neprávem poukazují na to, že jejich aktivní legitimaci nelze zpochybnit vzhledem k tomu, že kdyby bývaly požádaly o vedlejší účastenství v řízení, jež vedlo k přijetí tohoto rozhodnutí – což by, jak tvrdí, bývaly učinily, kdyby znaly skutečnosti, které vyšly najevo později – měly by v souladu s ustálenou judikaturou v oblasti hospodářské soutěže a státní podpory i v oblasti dumpingu a dotací (viz výše uvedené usnesení ve věci T-96/92, CCE Grandes Sources a další v. Komise a rozsudky Soudního dvora citované v tomto usnesení) procesní prostředek na ochranu svých oprávněných zájmů.

³⁸ I kdyby totiž Soud připustil, že tuto judikaturu lze použít na soudní spory týkající se spojování podniků, v každém případě by ohledy jednak na právní jistotu hospodářských subjektů, jednak na krátkost lhůt, jež je typická pro celkové uspořádání nařízení č. 4064/89, vyžadovaly, aby byla žádost o znovuotevření řízení z důvodů zjištění údajně nových skutečností předložena v přiměřené lhůtě.

³⁹ V projednávaném případě má přitom Soud za to, že jednak neformální kontakt žalobkyň s útvary Komise dne 6. května 1992 nelze považovat za žádost o znovuotevření řízení, jednak je žádost o znovuotevření řízení předložená Komisi dne 26. června 1992, přičemž samy žalobkyně prohlásily, že se o údajně nové skutečnost, tedy o plném znění tzv. pařížské dohody z roku 1985, dověděly „koncem března nebo počátkem dubna 1992“, opožděná, neboť nebyla předložena v přiměřené lhůtě.

Tvrzení žalobkyň vycházející z existence údajně nové skutečnosti tedy musí být zamítnuto.

⁴⁰ Soud proto dospěl k názoru, že žalobkyně nejsou rozhodnutím Komise ze dne 19. prosince 1991 bezprostředně a osobně dotčeny, a že tedy žaloba není přípustná, aniž by bylo nezbytné rozhodovat o tom, zda by za jiných okolností mohlo uplatnění nové skutečnosti žalobkyním umožnit obejít lhůty stanovené Smlouvou.

K nákladům řízení

⁴¹ Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné vyhovět návrhu Komise a uložit jim společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOD PRVNÍHO STUPNĚ (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá jako nepřipustná.**
- 2) **Žalobkyním se společně a nerozdílně ukládá náhrada nákladů řízení.**